

הגדה ערבית ונתינה

נקודות מפגש
עם ערכי הערבות
והנתינה בחג הפסח
ובליל הסדר

אחיי הנותנים שבכל הפירות.
אחיי חיילינו וכוחות הביטחון
העומדים על משמר ארצנו
ביבשה באוויר ובים.

חג חירות שומח!

צוות לאורו נלך

ארגון 'לאורו נלך' הינו מרכז חינוכי להתנדבות המפעיל אלפי בני נוער בהתנדבות קבועה ומתמשכת

העשייה שלנו:

- קשר קבוע עם מאות מוקדי התנדבות
- ליווי בתי ספר ותלמידים להתנדבות קבועה
- יחידות וסדנאות לימוד לתלמידים
- ימי עיון והעשרה למתנדבים
- מבצעים גדולים של חסד ונתינה במעגל השנה
- יומן תיעוד 'וירטואלי' אישי לכל מתנדב
- פרוייקטים אישיים וקבוצתיים מגוונים במהלך ההתנדבות
- מוקד קיץ - התנדבות נוער ומשפחות

נשמח לעמוד עמכם בקשר!

מנהלי המחוזות:

<p>ליאור בלויס</p> <p>מחוז צפון 050-8433463</p>	<p>יניב לחמני</p> <p>מחוז ירושלים ורכז הצוות 052-4700930</p>	<p>לירון אמקיאס</p> <p>מחוז מרכז וחינוך מיוחד 052-6071877</p>
<p>איתמר רביבו</p> <p>מחוז דרום 0543238014</p>	<p>אודיה שרעבי</p> <p>מחוז דרום חינוך ממלכתי 052-3101138</p>	<p>אליסף קורן</p> <p>מחוז מרכז-חיפה 052-8903507</p>

הרב בני וורצמן - מנכ"ל | קובי כהנא - סמנכ"ל
יקי מנדלסון - מנהל חינוכי ועורך העלון

לאורו נלך | רח' שד' הרצל 10 א' ירושלים | טל: 02-5854627
leoroffice@gmail.com | www.leoro.org.il

ערבים זה לזה

כנגד ארכה כניס פיכרה תורה...

ארבעת הבנים הם גם ארבע כוחות המתקיימים בכל אחד מאיתנו במהלך חייו. לפעמים חכם, ולפעמים רשע. לעיתים הם ולעיתים סתם אינו יודע אפילו לשאול.

נשים לב. מהי רשעותו של הרשע? מה עשה? התשובה: 'הוציא עצמו מן הכלל'. ועל כך הוא נקרא רשע.

היציאה מן הכלל היא הקשה מהכל. שכחת ערך הערבות והדחקתו. לפעמים זה קורה לנו ואנו נופלים למקום הקשה הזה. כאילו לא אכפת, כאילו אנו לא חלק מהמבצ, מסירים אחריות. ואכן הרשע הזה שבאגדה מניף מראה לנגד עינינו, גם לו אין בעצם שום שאלה, הוא סתם מתריס.

אך למזלנו חכמינו הכירו את החולשה הזאת וקבעו כי היא רגעית. אי אפשר להוציא עצמך מהכלל כי באמת כולנו ערבים זה לזה. וליד שולחן הסדר ישב גם הרשע, ומה תרופתו? 'הקהה את שיניו', תעורר אותו ואת עצמך להיזכר בדברים שחשובים לך, שאכפת לך מהם, ולפתע תגלה כי אין רשע ובאמת כולנו ערבים זה לזה.

מנהג קמחא דפסחא

"ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך" (דברים טז, י"ד)
מכאן נהגו ישראל במשך הדורות לדאוג למצרכי מזון לעניים ונזקקים עוד לפני החג, כדי שיוכלו להינות גם הם מסעודת חג כראוי.

הכסף שנאסף למטרה זו נקרא:
'קמחא דפסחא' וכן 'מעות חטים'.

יוצאים לחרות רק ביחד

**קדש . רוחץ . כרפס . יחץ . מגיד . רחצה . מוציא מצה
מרור . כורך . שולחן עורך . צפון . בוך . הלל . נרצה**

'המגיד' הוא ליבו של ליל הסדר. זהו השלב בו אנו מספרים את הסיפור. הילדים וכל המשפחה יחד, המצות וקערת הסדר לפנינו. ואז... רגע לפני שמתחילים, עוצרים! מה קרה? נשברה הקערה? לא ולא. ברגעים המיוחדים האלה כאשר אנו עומדים לספר לילדנו על העוני וקושי השיעבוד שהיו מנת חלקם של אבותינו במצרים, אנחנו מבקשים לזכור את הנזקקים של ימינו, את עניי עירנו, ולהזמין אותם לסעודתנו.

וכך אנו מכריזים בפתיחה של הכל:
"הא לחמא עניא" ... - זה לחם העוני שאכלו אבותינו בארץ מצרים. "כל דכפין ייתי ויכל" ... - כל רעב וכל נצרך יבוא ויאכל...

העם היהודי קבע לדורות כי אין חרות אישית ללא דאגה לחרותו של הזולת.

ומאידך, גם אם תהיה לי רק מצה אחת, אם אחלוק אותה עם זולתי הרי שבן חורין הנני.

זוהי כוחה של הערבות והנתינה!

המתכון לצמיחה אישית

עכציק היינו...

יש שואלים, מדוע דווקא בליל הסדר, בלילה המרומם והחגיגי הזה, צריך להזכיר את הקטע הבלתי נעים בעליל של עבודתינו? הלא באנו לחגוג את חרותינו. מדוע לקלקל את האווירה עם תזכורות על סבא שהיה עבד מושפל ומעונה.

התשובה היא שכדי להיות בן חורין באמת עליך להישיר מבט ולהתמודד גם עם הקושי, כי רק מתוך הקושי ניתן לצמוח באמת.

נתבונן בעבודת הזאת כי פנים רבות לה. בכמה כבלים אנו אחוזים, כבלים שלא מאפשרים לנו לצאת מעצמינו ולראות את הזולת ואת צרכיו. להפסיק לדאוג רק לעצמינו ולהכניס לחיינו נתינה ודאגה גם לזולת. לראות את האור שיש בכל אדם, גם בשונה, גם במוגבל.

כדי להסיר את כבלי השעבוד האישי עלינו להכיר בקיומה של העבודת, לדבר עליה ולפרק את מחסומי הנפש וחומות הניכור שנבנו מכוחה של עבודת זו.

**רק אז נוכל להכריז:
"עתה, עתה בני חורין!"**

גם אתה תתחדש!

כפיקת חמץ וכיצור חמץ

**מנהג בדיקת החמץ הוא שיאו של תהליך ניקוי
הבית וסידורו לקראת החג.**

הנקיון והטיהור הפיזי מהוה גם סמל מוחשי ותמריץ לבער מחיינו הרגלים והחמצות בתחום האישי, המוסרי והנפשי. זהו זמן טוב להתחדשות של אביב, לקבל החלטות טובות בתחום הערבות והנתינה, האכפתיות והדאגה לזולת.

התחדשות אביבית שכזו, של ערבות ונתינה, יש בכוחה להוציא את האדם מן המיצר לדרך חדשה, דרך של שחרור וחירות.

שמחה שיש עימה קלון? יש דבר כזה?

פוסקהרמב"ם: כן! זוהי סעודה ללא דאגה לעניים. וכך הוא כותב: "שבעת ימי הפסח... חייב אדם להיות בהם שמח וטוב לב, הוא ובניו ואשתו ובני בניו וכל הנלוים עליו. שנאמר: "ושמחת בחגך". אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה, הוא ובניו ואשתו, ואינו מאכיל לעניים ולמרי נפש - אין זו שמחת מצווה אלא שמחת כריסו. ושמחה כזו קלון היא להם." (רמב"ם הלכות יום טוב ו, י"ז)